

„Megvan benne minden, amit egy fantasyben keresek!” – George R. R. Martin, író

CASSANDRA CLARE

a kardfogó

SWORD CATCHER

finep
selection

CASSANDRA
CLARE
a kardfogó
SWORD CATCHER

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

PROLÓGUS

EGY BÜNTETTEL KEZDŐDÖTT. EGY FIÚ ELRABLÁSÁVAL.

Nem büntettként tálalták. Egy katona felelt az egész műveletért, a Nyíl Osztag kapitánya, akire ráruházták Castellane királyának védelmét és a Törvények betartatását.

Ő pedig módfelelt utálta a bűnözőket. Aristide Jolivetnek hívták, és miközben felemelte a kezét, hogy határozottan bekopogtasson az árvaház ajtaján, a bal kezén megcsillant a szögletesre csiszolt ametiszt a holdfényben. Egy oroszlán volt belevésve, a város jelképe. Úgy ábrázolták, mintha éppen felbödült volna.

Csend követte a kopogtatást. Jolivet a homlokát ráncolta. Nem az a fajta ember volt, aki szeretett várakozni, vagy akit éppen gyakran vártak volna. A háta mögé pillantott, ahol a sziklafalba vágott szűk ösvény a tengerbe futott. Mindig is úgy gondolta, hogy ez különös hely egy árvaháznak. A Castellane északi kikötője fölé magasodó sziklák éles metszésűek voltak, sebhelyekkel tarkítva – akár egy himlőtúlélő arca –, s vékony, homokos kavicstörmelékkal borítva. Könnyen megcsúszhattott odafönt az ember; évente nagyjából tucatnyian úgy is jártak, hogy beleestek a sziklákról a zöldellő tengerbe. Egyikük sem ért partot – elvégre ha túl is élték az esést, a vízfelszín alatt ólálkodó krokodilok ismerték a kiáltás és a csobbanás jelentését.

Ám az Aigoni Árvák Otthonának sikerült megóvnia a legtöbb lakóját attól, hogy felfalják, még ha nem is az összeset. A város szülők nélküli utcagyerekeinek szokásos sorsát tekintve ez kedvező esélyeket jelentett. Sokan sóvárogtak egy helyre az Orfelinátusban.

Jolivet a homlokát ráncolva ismét kopogtatott. Visszhangzott a zaj, mintha maguk a kövek zengtek volna. Az épület gránithomlokzata a sziklaoromból állt ki, egyetlen szürkészöld fallal körülvéve. Nem is igazán a sziklák tetején ült, inkább azok része volt. Régen valamiféle erődítmény volt, még a régi Birodalom korában. Sőt, az ajtón, amin Jolivet kopogtatott, megkopott felirat látszott Magna Callatis ősi nyelven. Számára nem jelentettek semmit. Nem látta értelmét, hogy megtanuljon egy olyan nyelvet, amit már nem beszél senki.

Kitárult az ajtó. Egy nő állt a túloldalán, az Aigoni Nővérek kék-fehér ruhájában, és aggodalmas arcot vágott, amint felismerte a vendéget.

– Elnézést kérek, hogy megvárakoztattam, követ úr. Nem tudtam, hogy ma tér vissza.

– Bonafilia nővér! – biccentett udvariasan Jolivet. – Bejöhettek?

A nővér hezitált, bár Jolivet nem tudta, miért. Hiszen a kérdés pusztán formalitás volt. Ha be akar menni az Orfelinátusba, akkor Bonafilia vagy a többi nővér nem akadályozhatja meg benne.

– Azt hittem, hogy a múltkori látogatása után azért távozott, mert nem találta meg, amit keresett.

Jolivet jobban szemügyre vette őt. Bonafilia nővér rendezett külsejű, apró termetű nő volt, csontos arccal és durva kezekkel. Egyszerű, agyonmosott ruhát viselt.

– Azért jöttem a múltkor, hogy szétnézzek – felelte. – Beszámoltam a palotában arról, amit láttam. Ottani parancsra tértem vissza. A király parancsára.

A nővér még habozott egy pillanatig, kezével az ajtófélfán. A nap már elindult esti útjára; elvégre tél volt, száraz évszak. A horizonton gyülekező felhők lassan rózsas- és aranyszínűvé változtak. Jolivet megint a homlokát ráncolta; azt remélte, hogy még sötétedés előtt végez ezzel a feladattal.

– Hát jól van! – biccentett Bonafilia nővér.

Hátralépett, hogy beengedje Jolivetet. Odabent egy gránitcsarnok fogadta, a plafonon zöld és aranyszínű fakó mozaikok sorakoztak – az ezer éve letűnt Birodalom színei. A Szent Nővérek a falak mentén lézengve bámultak a viseltes vászonruháikban. A sima kőpadlót még

tovább koptatta az idő vasfoga; már olyan hullámos volt, mint az óceán felszíne. Kőlépcsők vezettek fölfelé, kétségkívül a gyerekek hálótermeibe.

Néhány gyerek lejött a lépcsőn; tizenegy-tizenkét évesnél nem idősebb lányok. Tágra nyílt szemekkel álltak meg, amikor megpillantották Jolivetet a csillogó vörös-arany egyenruhájában, oldalán a díszkarddal.

A lányok visszasomfordáltak a lépcsőn, még hozzá olyan nesztelenül, mint az egerek a macska rájuk szegezett tekintetének keresztútjében. Bonafilia nővér most először kezdte elveszíteni a hidegvérét.

– Kérem! – szólalt meg. – Így idejönni... megijeszti vele a gyerekeket.

– Egyáltalán nem kell sokáig maradnom, ha a király parancsai szerint cselekszik – felelte Jolivet feszült mosollyal.

– És mik azok a parancsok?

Kel és Cas kalózharcot vívott a porban. Ők találták ki ezt a játékot, amihez pár eszköz kellett csupán: botok és néhány kincsként őrzött üveggolyó, amit Kel nyert el az idősebb fiúktól kártyán. Kel csalt, mint szokott, Cas viszont soha nem bánta. Így is a játéknak szentelte minden figyelmét, sötétszöke tincsei a szeplős arcába lógtak, miközben a homlokát ráncolva kitalálta a következő lépést a hajójával.

Jenofa nővér mindössze néhány perccel korábban tessékelte ki őket – a nagyobb fiúk többségével együtt – a hálóteremből a kertbe. Nem mondta, miért, csak közölte velük, hogy találjanak maguknak valami elfoglaltságot. Kel nem kérdezett. Ilyenkor egyébként a mosdótál-nál szokta síkálni az arcát és a kezét, erős szappannal, a vacsorához készülődve.

– Tiszta testben tiszta lélek – szerette mondogatni Bonafilia nővér. – Az egészség pedig jólét, és szeretném, ha mindannyian gazdagok lennétek.

Kel hátrasimította a haját. Már eléggé megnőtt; Bonafilia nővér nemsokára észreveszi majd, megragadja őt, és magában motyogva megnyírja a konyhai ollóval. Kel nem bánta. Tudta, hogy Bonafilia nővér különösen kedveli őt, hiszen gyakran kerülőt tett miatta a konyha felé, hogy gyümölcslepényt hozzon neki, és csak akkor kiabált vele

egy kicsit, amikor rajtakapta, hogy a veszélyes sziklákat mássza; azokat, amik az óceán fölé magasodnak.

– Sötétedik – hunyorgott fel Cas az égboltra, ami kezdett lilás színt ölteni. Kel azt kívánta, hogy bárcsak láthatná az óceánt onnan, ahol voltak. Az az egy dolog nem untatta soha: a tenger látványa. Megpróbálta elmagyarázni Casnek – hogy folyton változik, mindennap más árnyalatot ölt a kissé változó fényviszonyok között –, ám Cas csak kedvesen vállat vont. Nem kellett értenie, hogy Kel miért csinálja azt, amit csinál. Kel a barátja volt, így ez rendben volt.

– Szerinted miért küldtek ki minket?

Mielőtt Kel válaszolhatott volna, két alak jelent meg a fallal körülvett kertet a vár fő részével összekötő boltív alatt. (Kel mindig várának hívta, nem árvaháznak. Sokkal klasszabb volt várban lakni, mint egy olyan helyen, ahová azért kerül az ember, mert senki nem tart rá igényt.)

Az egyikük Bonafilia nővér volt. A másikat pedig Castellane lakóinak többsége ismerte. Magas férfi, rézgombos kabátban, aminek a mellrészén két keresztezett nyilat ábrázoló címer volt. Csizmája és alkarvértje szegecsekkel kiverve. A Nyíl Osztag élén szokott vonulni a városban – a király legjobban kiképzett katonáit vezetve – ünnepnapokon és ünnepek alkalmával. A város népe Őszi Sasnak hívta, s valóban valamiféle ragadozó madárra hasonlított. Magas volt, és szikár, csontos arcán hegekkel, amik fehérlettek a kreol bőrén.

Ő volt Aristide Jolivet követ, és Kel másodjára látta az Orfelinátusban. Ami különös volt. Tudomása szerint katonai vezetők nem látogattak meg árvaházakat. De a fiúk alig egy hónapja éppen a kertben játszottak, mint most is, amikor Kel a vár felé pillantva vörös és aranyszínű villanást látott.

Mindig is lenyűgözte Jolivet, aki gyakran gonosztevőként szerepelt a Casszel közös játékaikban – kalóz volt, és fejevadász, aki, ha elfogott egy ártalmatlan bűnözőt, bezárta a Tully börtönébe, és megkínozta, hogy információt szedjen ki belőle. Persze, nem mintha Kel vagy Cas egyszer is megtört volna: besúgónak lenni a legrosszabb.

Akárhogy is, Kel akkor azonnal felismerte Jolivetet, és talpra kászálódott. Mire odarohant a várhoz, Jolivet már nem volt sehol, és amikor

megkérdezte Bonafilia nővért, hogy a követ ott járt-e, azt a választ kapta, hogy ne legyen nevetséges, és hagyja abba a képzelődést.

Most csend honolt a fiúk között a kertben, miközben Jolivet vigyázzban állva körülnézett a fakó szemével. Először az egyik fiún akadt meg a tekintete (Jacme éppen az eukaliptuszfa kergét nyúzta), aztán a másikon (Bertran volt a legidősebb tízévesen). Cas fölött átsiklott, majd megpillantotta Kelt.

Egy hosszú és nyugtalanító pillanat után elmosolyodott.

– Ott van – jelentette ki. – Ő az.

Kel és Cas értetlen pillantást váltott egymással. *Melyikünk?* – tátogta Cas, de nem maradt idő a beszélgetésre. Helyette máris egy kéz markolta Kel karját, és talpra állította.

– Velünk kell jönnöd! – mondta Bonafilia nővér, aki erősen fogta. – Kérlek, ne problémázz, Kel!

Kel bosszankodott. Nem volt bajkeverő. Vagyis volt az a dolog a puskaporral meg az északi toronnyal. Meg amikor rávette Bertrant, hogy menjen végig a kert falán lévő deszkán, és az az idióta eltörte a lábát. De ez bárkivel megtörténhetett volna.

Bonafilia nővér mégis aggasztóan feszült arcot vágott. Kel sóhajtván odaadta az üveggolyóját Casnek.

– Vigyázz rá, amíg visszajövök!

Cas bólintott, és látványosan elrakta a golyót a mellényzsebébe. Szemlátomást nem gondolt rá, hogy Kel néhány percnél tovább lesz távol. Kel sem gondolta, habár most felébredt benne a kíváncsiság. Valami nem volt rendjén azzal, ahogy Bonafilia nővér sietve keresztülvezette az udvaron. Azzal sem, ahogy a követ szemügyre vette, amint közelebb ért: lehajolva úgy fürkészte Kelt, mintha választ keresne egy rejtélyre. Még oda is nyúlt Kel álla alá, hogy közelebbről megvizsgálja az arcát a fekete, göndör hajától kezdve a kék szemén át a makacs álláig.

– Ez a fiú koszos – ráncolta a homlokát.

– A porban játszott – magyarázta Bonafilia nővér. Kel nem tudta, hogy a felnőttek miért szeretnek megjegyezni ilyen nyilvánvaló dolgokat. – Gyakran előfordult. Szeretett sáros lenni.

Kelben gyökeret vert a nyugtalanság. Nem volt koszosabb, mint a többi fiú; akkor Bonafilia nővér mégis miért néz és beszél ennyire

furcsán? De mégis befogta a száját, miközben elhagyták a kertet. A követ gyalogolt elől, Bonafilia pedig fürgén vezette át Kelt a régi erődön, és az orra alatt motyogott. *Aigon, aki mozgatod a földet körülölelő vizeket, aki szelet adsz a sebesen síkló hajóknak, add meg a lányodnak, hogy biztonságban tudhassa a rábízottat.*

Fohászcodik – döbönt rá Kel, és megint belényilallt a félelem, ezúttal még erősebben.

Az előcsarnokba érve meglepődve látta, hogy nyitva a bejárati ajtó. Azon túl, akár egy képkeretben, látta az óceánba ereszkedő napot. Az égbolt vöröses ragyogásba vonta az acélkék vizet. A horizonton látta az elárasztott Tyndaris tornyait a vörösbor árnyalatára színezve.

A kilátás lekötötte Kel figyelmét, így elkalandozott egy kicsit, ahogy gyakran előfordult vele, amikor szép dolgokat látott. Mire megint észbe kapott, arra eszmélt, hogy a szirteken áll az Orfelinátus előtt, egyik oldalán Bonafilia nővérrel, a másikon pedig Jolivettel, akinek a vörös-arany uniformisa pont úgy csillogott, mint a halványuló naplemente.

Egy ló is volt ott. Kel elszörnyedve bámulta. Látott már lovakat a távolból, de ilyen közléről még egyet sem. Hatalmasnak tűnt, az ég felé tört, és kissé vicsorgott a kemény fehér fogaival. Fekete volt, mint az éjszaka, és forgatta a fekete szemét.

– Bizony! – mondta a követ, aki csodálkozásnak könyvelte el Kel hallgatását. – Feltételezem, még soha nem ültél lóháton, igaz? Tetszeni fog.

Kel nem gondolta, hogy tetszeni fog neki. Azon kapta magát, hogy nem bánta, amikor Bonafilia nővér közelebb húzta magához, mintha gyerek lenne. (Kel nem gyerekként gondolt magára. A gyerekek más-milyenek voltak, gondtalanok és habókosak, egyáltalán nem olyanok, mint az árvák.)

– Meg kell ígérnie, hogy jól fognak bánni vele! – bukott ki Bonafilia nővérből olyan hangon, amit ritkán használt, amitől elsírták magukat az árvák. – Olyan fiatal még ahhoz, hogy a palotába vigyék dolgozni... – húzta ki magát. – Ő Aigon gyermeke, és Isten védelme alatt áll, követ úr. Emlékezzen erre!

– Családtagként fogunk bánni vele – jelentette ki fogvillantó vigyorral Jolivet, és Kel után nyúlt.

Kel mély lélegzetet vett. Tudta, hogy kell verekedni, marni és rúgni. Már hátra is lendítette a lábát, hogy durván sípcsonton rúgja a követet, amikor meglátta Bonafilia nővér arcát. Nem egészen hitte el a tekintetében látott üzenetet, de tényleg ott volt – még hozzá olyan világosan, akár egy nagy vitorlás körvonalai a horizonton.

Ne küzdj és ne kiabálj! Hagyd, hogy elvigyen!

Kel elernyed, ahogy Jolivet felemelte. Szinte élettelenül lógott. Ez azonban szemlátomást nem riasztotta el a követet, aki felnyalábolta őt a hatalmas ló hátára. Kelnek felfordult a gyomra, mert a feje tetejére állt a világ; mire megint egyenesbe jött, már a bestia nyergében ült, és szikár karok szegeztek oda. Jolivet Kel mögé pattant fel, és a kantárt markolta.

– A palotába megyünk, meglátogatni a királyt.

Talán jó kis kalandnak szánta. Kel nem tudta, de nem is érdekelte. Máris kihajolt oldalra, hogy a ló mellett lehányjon a földre.

Ezután meredeken lefelé vezetett az útjuk az Orfelinátusból. Jolivet sötétben motyogott – némi hányás került a csizmájára –, Kel azonban annyira nyomorultul érezte magát, és annyira rossz bőrben volt, hogy nem érdekelte. Igencsak imbolyogtak, Kel pedig biztos volt benne, hogy a ló valahányszor megmozdítja a fejét, meg akarja őt harapni. Ilyen felfokozott idegállapotban maradt, miközben elhaladtak a Kulcs-hoz vezető sziklák mellett – ez az út futott végig a kikötők mentén, aminek a partjait a sötét hullámok nyaldosták.

Kelnek meggyőződése volt, hogy soha, de soha nem fogja megkedvelni a lovat, amin ül. Az állat hátáról mégis lenyűgöző volt a kilátás, ahogy átvágtak a városon. Sok időt töltött már úgy, hogy *felnézett* az utcán hömpölygő tömegre, most először viszont *lenézett* rájuk. Mindenki utat engedett Jolivetnek: gazdag kereskedők csiricsaré ruhába öltözött fiai, munkából hazafelé ballagó kocsmárosok és kikötőmunkások, Hanse és Zipangu tengerészei, Marakand és Geumjoseon kereskedői.

Tényleg izgalmas volt. Kel már kezdte kihúzni magát, mire bekanyarodtak a Ruta Magna széles sugárútjára, ami a kikötő partjaitól a Keskeny-szorosig vezetett, és átszelte a hegyeket, amik elválasztották Castellane-t a szomszédos királyságtól, Sarthe-tól. Kel kis híján elfelejtette,

hogy valaha is rosszul volt, és csak egyre izgatottabb lett a város fölé magasodó Hatalmas-hegy felé közeledve.

Sziklák és hegyek vették körül a kikötővárost, Castellane pedig a völgy alján bújt meg, akár egy sündisznó, amelyik nem akarja kidugni az orrát a biztonságos hajlékából. Mégsem volt rejtőzködő város. A nyugati tengerektől egészen a Keskeny-szorosig terjeszkedett – ó, de még hogyan! –, minden nyüzsgő, zajos, piszkos, harsogó és életteli porcikájával.

Castellane legtöbb állampolgárához hasonlóan Kel is a Hatalmas-hegy árnyékában élt, mégsem számított arra, hogy valaha is ráléphet, arra pedig pláne nem, hogy feljut a tetejére, oda, ahol a Mariventi palota állt. A hegy – ami valójában erdeifenyővel és levendulával borított alacsony mészköcsúcok sora volt – adott otthont a nemességnek. Óriási birtokok sorakoztak az emelkedő mentén. *A gazdagok fent élnek, a szegények pedig lent* – hallotta egyszer Bonafilia nővértől Kel. Ez nem csupán metafora volt. Minél gazdagabb volt valaki, annál nagyobb háza volt, s annál közelebb lakott a palotához, ami a város legmagasabb pontján állt.

A nemesek szerettek szórakozni, a mulatságaik zaja olykor lehallatszott a városba éjszaka. Az emberek összekacsintottak az utcán, és ilyesmiket mondtak: „úgy tűnik, hogy Lord Montfaucou megint elkezdett inni”, vagy „Lady Alleyne megszabadult a harmadik férjétől, ugye?”. Ha valaki gazdag, akkor mindenki tisztában van a dolgaival, és örvend nekik, pedig valójában egyáltalán nem ismerik.

Letértek a Ruta Magnáról, és végiglovagoltak a sötétedő utcákon, mígnem odaértek a hegy lábához. Vörös egyenruhás palotaőrök hemzsegték az úton; az volt a feladatuk, hogy távol tartsák a hegytől a nemkívánatosakat. Jolivet erősen tartotta Kelt a nyeregben, miközben átmentek az ellenőrzőpontra. Az őrök, lángoló fáklákkal a kezükben, kíváncsian meredtek a fiúra. Bizonyára azon tűnődtek, hogy a Nyíl Osztag vajon ilyen apró bűnözőt fogott-e el, és ha igen, miért veszik a fáradságot, hogy elhozzák Mariventbe. A legtöbb törvényszegőnek – kortól függetlenül – a Tully bitófájáig vezető rövid út jutott.

– A király már várja – hajolt meg kissé túlzóan az egyik őr.

Jolivet csak morgott egyet. Kelnek az a benyomása támadt, hogy a követ nem beszél sokat.

A palotához vezető út meredeken fölfelé vezetett egy levendulával, zsályával és illatos szentperjével teli mezőn át, amitől nyáron mélyzöld színben játszott a hegy. Mire felértek a hegytetőre, már fújtatott hatalmas lovuk. Kel lefelé pillantva látta Castellane előttük elterülő városát a félhold alakú kikötővel, ahol úgy csillogtak a kivilágított hajók, akár a szétszórt gyufavégek. Látta a Templomnegyed csatornáit. A szabályosan sorakozó Ezüst utcákat. A Tully fehér kupoláját és a város legnagyobb tere fölé emelkedő Széltorony tetején álló órát. A sault falakkal körülvett részét, ahol az ashkarok éltek. Ahogy a Ruta Magna párbajban szerzett sebként szelte ketté a várost.

Biztos elbáméskodott, mert Jolivet megrázta. Éppen a palota északi kapuján haladtak át, ahol a vendégek szoktak belépni. A kapu tetejére erősített lobogók elárulták, hogy éppen milyen idegen küldöttségek teszik tiszteletüket. Ezúttal Sarthe kék zászlaja lengedezett ott a fehér sással a sós szélben.

Ebből a közelségből Kel látta, hogy a fehér falak durva felületűek, nem pedig simák, és úgy csillogtak, mint a kristálydarabkák. Egy fiú fel tud mászni egy ilyen falon, ha ügyes és eltökélt. A kemény köveken megvethette az ember a kezét és a lábát. Kel mindig is jó volt a kikötő szikláinak megmászásában. Arról álmodozott, hogy egyszer majd belép a Kúszómászók közé: ők a Bérkaszárnya zsebtolvajai, akikről azt beszélnek, hogy minden falon fel tudnak kapaszkodni, legyen az bármilyen sima.

– Húzd ki magad, Kellian Saren! – rázta meg ismét Jolivet. – Mindjárt találkozol a királyi családdal.

– Hogy *kikkel?*

– Bizony! – kuncogott Jolivet. – Castellane királya és királynéja csak arra vár, hogy tiszteletedet tedd.

Kel nem tudta, milyen reakciót vár tőle Jolivet. Talán izgatottságot? Ehelyett a fiú úgy összehúzta magát, mint egy gömbászka. Jolivet egy rántással elérte, hogy kihúzza magát, miközben patadobogás közepette belovagoltak egy tágas, szögletes udvarra.

Kel mintha boltíves cölöpkerítést látott volna korábban, ami fölött a palota épülete magasodott. Palotaőrök voltak mindenhol, akiknek magát az épületet kellett védeniük vörös és arany libériában, illatos füstöt árasztó és szikrázó fákyákkal. A királyi család oroszlános címerével ellátott tunikát viselő szolgák siettek ide-oda bort, gyümölcsöt és csokoládét kínáló tálcákkal, míg mások virágokat és aranyzsinórral ékesített pávatoll díszeket cipeltek.

Kel hallotta a palotából kiszüremelő kacajt és csevejt. Két hatalmas bronzajtó nyílt az udvarra, ahonnan balzsamos esti levegő áramlott be. Az ajtóban egy magas férfi állt, aki nem libériát viselt, és hunyorogva fürkészte Kelt és a foglyul ejtőjét.

Jolivet úgy nyalábolta fel Kelt a nyeregből, mint ahogy egy utcai árus kap fel egy zsák hagymát a kocsijáról. Talpra állította a fiút, és a vállára tette a hatalmas kezét. Némileg meglepődött arccal nézett le rá.

– Tudod, mi folyik itt, te utcagyerek? Azért jöttél, hogy szolgálatot tegyél Castellane királyának.

– Hogy érti ezt?

A király szinte mitikus figurának számított Castellane-ben. A királynéval ellentétben ritkán hagyta el a palotát, de ha mégis, akkor ünnepestélyes alkalmakkor tette: a Tengeri Menyegző vagy az évenkénti Valerian téri Szabadságbeszéd idején. Egyáltalán nem olyannak tűnt, mint aki árvaházi fattyakkal beszélgetne, akiknek nincsenek említésre méltó kapcsolataik.

– Nem, köszönöm – mondta Kel, azt a modort felidézve, amit Bonafília nővér igyekezett megtanítani neki. – Inkább nem szeretnék a királlyal beszélni. Inkább hazamennék.

– Egek! – nézett fel az égre Jolivet. – Milyen egyszerű ez a fiú.

– Aristide?

Egy lágý hang volt az. A lágý hang olyan, mint a puha kéz: a nemesek kiváltsága, akiknek nem kell kiabálniuk, hogy meghallják őket. Kel felpillantva meglátta az ajtóban álló férfit: magas volt, vékony és szakállas, dús ősz hajjal és sasszerű vonásokkal. Kiálló járomcsontja árnyékot vetett a beesett arcára.

Kel egyszerűben rádöbbsent, hogy ezen az emberen miért nincs egyenruha.

Egyszerű szürke köpenyt és tunikát viselt, az ashkarok megszokott ruházatát. Nyakában ezüstmedál lógott, amibe aprólékosan vésték bele a számokból és betűkből álló mintát.

Kel nem tudta pontosan, mit jelent ashkarnak lenni, de azt tudta, hogy ők nem olyanok, mint a többi ember. Képesek apró varázslatokra – habár a mágia jelentős része eltűnt a világból az Elválás után –, s híresek a gyógyítói képességükről.

Miután nem ismerték el Aigont és a többi istent, a Törvény szerint a sault kapuin belül kellett élniük. Nem járhattak-kelhetek szabadon Castellane városában napnyugta után, tehát ez az ember lehetett az egyetlen kivétel a szabály alól: a király tanácsadója. Kel csak érintőlegesen hallott róla: egy homályos figura, aki tanácsokkal látja el az udvart. A tanácsadók mindig ashkarok voltak, bár Kel nem tudta, miért. Jenova nővér azt mondta, hogy azért, mert természetüknél fogva ravaszok. De mondott más, kevésbé hízelgő dolgokat is: például azt, hogy veszélyesek, gonoszok és mások. Amikor viszont Cas elkapta a perzselő lázat, Jenova nővér egyenesen a saulthoz rohant, és riasztott egy ashkar orvost; úgy tűnt, megfélekezett róla, hogy többször is azt mondta, nem lehet megbízni bennük.

– Átveszem a fiút – mondta röviden a férfi. – Távozhatsz, Aristide.

– Sok szerencsét, Bensimon! – vonta fel a szemöldökét Jolivet.

Ahogy Jolivet elbaktatott, az ashkar – Bensimon – hívogató mozdulatot tett az ujjával Kel irányába.

– Gyere!

Azzal bevezette Kelt a palotába.

Kelnek az volt az első benyomása, hogy Mariventben minden hatalmas. A palota folyosói olyan szélesek voltak, mintha szobák lettek volna, a lépcsősorok pedig nagyobbak, mint a méretes vitorlások. A folyosók ezerfelé ágaztak el, akár egy óriási korall.

Kel úgy képzelte el korábban, hogy bent minden fehér – akárcsak kint –, ám a falak mesés kék, okkersárga, tengerzöld és levendulaszínekben pompáztak. A bútorzat elegáns volt, ékszerekre emlékeztetett, mintha fényes bogarak lettek volna szétszórva a szobákban. Még a zsalugáterek is finom megmunkálásúak voltak: faragottak, és virágzó

kerteket festettek rájuk. Kelnek eszébe sem jutott volna, hogy egy épület belseje – akármilyen hatalmas is – olyan gyönyörű lehet, mint a naplemente. Ez valahogy megnyugtatta a zakatoló szívét. Egy ennyire szép helyen biztosan nem történhetnek olyan szörnyű dolgok.

Sajnos nem sok alkalma nyílt báméskodni. Bensimon szemlátómást nem figyelt arra, hogy gyereket kísér, így nem lassított a tempóján, hogy alkalmazkodjon Kelhez, akinek így futnia kellett, hogy tartsa a lépést. Ez elég ironikus volt, elvégre nem ő volt az, aki oda akart érní, bárhová tartottak is.

Lángoló fáklyák sorakoztak a falon, méghozzá olyan magasan, hogy Kel el sem érhetne volna őket. Egy idő után egy súlyos kétszárnyú ajtóhoz értek, amit aranyszínű falevélmintájú berakások díszítettek, és minden egyes kazettáján Castellane történelmének egyik fontos jele-nete szerepelt: amikor a flotta legyőzte a Birodalom hajóit, Tyndaris el-süllyedése, a király bemutatja az első chartát a Tanács előtt, a Szélto-rony órájának megépítése, a Vörös Csapás lángjai.

Itt Bensimon végül megállt.

– Bemegyünk a Fényes Galériába – jelentette ki. – Éppenséggel nem a trónterem, de ünnepélyes hely. Legyél tisztelettudó!

A Fényes Galériába belépve a vakító fehérség volt Kel első benyomá-sa. Soha nem látott havat, de hallott már olyan kereskedő karavánok-ról, amik elakadtak a sűrű hófúvásban a Hátvidéktől északra magaso-dó fagyos csúcson. Fehér – mondták –, fehérség mindenhol, cson-tig hatoló hideggel.

A Galériában fehérek voltak a falak, fehér volt a padló, és fehér volt a mennyezet is. Minden ugyanabból a fehér kőből készült, mint a pa-lota falai. A hatalmas barlangnyi terem túlsó végében emelvény állt, rajta hosszú, faragott és aranyozott asztallal, ami roskadozott a kristály-poharak, az alabástromtányérok és az elegáns porceláncsészek súlyától.

Kel ráeszmélt, hogy éhes. *Csudába!*

Bensimon becsukta az ajtót maguk mögött, aztán szembefordult Kellel.

– Egy óra múlva ez a terem tele lesz Castellane nemesi családjaival – kezdte, majd elhallgatott. – Gondolom, tudsz a Tizenkettek Tanácsá-ról. A Törvénykező Házakról?

Kel habozott, annak ellenére, hogy dühös volt, amiért tudatlannak nézik. Talán jobb lenne, ha hagyná, hogy Bensimon műveletlennek vélje. Akkor lehet, hogy hazaküldenék. De Bensimon valószínűleg sejtene, hogy csak megjátssza magát. Castellane-ben mindenki ismerte a nemeseket a Hegyről, főleg a Törvénykező Családokat. A nevek és a tisztségek éppúgy köztudottak voltak, mint a város utcáinak neve.

– Cazalet – sorolta. – Roverge. Alleyne. Nem tudom megnevezni az összeset, de mindenki ismeri őket. A Hegyen laknak. Chartáik vannak – idézte fel Bonafilia nővér óráit, miközben a homlokát ráncolva kereste a szavakat. – Amik öö... különleges engedélyek a királytól az Aranyutak kereskedelmének irányítására. (Nem tette hozzá, hogy Bonafilia szerint ez egy „alattomos terv a gazdagok még gazdagabbá tételére, ami semmi hasznot nem hoz az egyszerű castellane-i kereskedőknek.)

– És a tengereken is, igen – pontosított Bensimon. – Tudod, minden Háznak megvan a maga chartája. A Raspail-házé a fakereskedelem, Alleynéké a selyem. Egy charta már önmagában is értékes, mert a király adja, és kedve szerint vissza is vonhatja – folytatta, miközben megvakarta rövidre nyírt haját. – Most viszont nincs időnk tanórára. Úgy tudom, nem akarsz itt lenni. Ez sajnálatos. Castellane polgára vagy, igaz? De talán marakandi vagy hátvidéki származású?

Kel vállat vont. Gyakran eltűnődött ezen, hiszen a világosbarna bőre egy árnyalatnyival sötétebb volt, mint a Castellane-ben megszokott kreol, ám az Orfelinátus több árvájával ellentétben – akik ismerték a származásukat – ő soha nem kapott választ erre a kérdésre.

– Itt születtem. A szüleimről nem tudok semmit. Soha nem találkoztam velük.

– Ha itt születnél, akkor hűséggel tartozol a királynak és a városnak – közölte Bensimon. – Bizonyára tudsz a koronaherceg létezéséről.

Kel előásta a nevet valahonnan az agya mélyéről.

– Conor.

Bensimon úgy felvonta a szemöldökét, hogy szinte az ősz fürtjeinek tövéig ért.

– Conor *herceg!* – helyesbített. – Ma este sarthe-i küldöttség érkezik Mariventbe. Talán tudsz róla, talán nem, de a két királyság között éppenséggel jó ideje feszült a viszony.

Sarthe és Castellane szomszédos államokként gyakran vitatkoztak adókon, kereskedelmen és az Aranyutakat illető jogokon. A kikötő tengerészeire általában úgy hivatkoznak a sarthei-ak, hogy „azok a gazemberek a határon”.

Kel feltételezte, hogy ezt jelenti a feszült viszony.

– Mint mindig, a király, aki békére törekszik a szomszédainkkal. Városunk politikai öö... *kincsei* közé tartozik Conor koronaherceg is. Mindig van esély arra, hogy a király a jövőben majd szövetséget szeretne köttetni a fia és a sarthe-i királyi család egyik tagja között. Emiatt fontos, hogy Conor herceg a fiatal kora ellenére is részt vegyen a ma esti fogadáson. De sajnos gyengélkedik. Tudsz követni? – fürkészte Kelt.

– A herceg beteg, így nem tud eljönni a partira – összegezte Kel. – De nekem mi közöm ehhez?

– A herceg nem hiányozhat a ma esti eseményről. Így te fogod átvenni a helyét.

Mintha a feje tetejére állt volna a világ.

– Hogy *mit* fogok csinálni? – kérdezett vissza Kel.

– Te fogod átvenni a helyét. Nem számítanak tőle sok beszédre. A magassága, a kora, a bőre és a haja színe nagyjából megegyezik a tiédeldel. Édesanyja, a királyné marakandi, mint ahogy azt bizonyára tudod. Megmosdatunk, aztán felöltöztetünk úgy, ahogy egy hercegnek kell öltöznie. Csendben végigülöd a vacsorát. Nem beszélsz, nem hívod fel magadra a figyelmet. Annyit ehetsz, amennyit csak szeretnél, csak ne legyél rosszul tőle – magyarázta Bensimon, és keresztbe fonta maga előtt a karját. – Ha megfelelően teljesíted a feladatot, kapsz egy erszényre való aranykoronát, hogy hazavidd Aigon Nővéreihez. Ha nem, akkor semmi más nem kapsz, csak korholást. Világos a megállapodás?

Kelnek általában világosak voltak a megállapodások. Világos volt, hogy kap egy-két pénzermét, ha kézbesít egy üzenetet a nővéreknek, esetleg egy almát vagy édességet, ha elvisz egy csomagot egy hajóról egy kereskedő házához. Ám az aranykorona koncepciója – pláne egy erszényre valóé – már túlment a felfoghatóság határain.

– Az emberek tudni fogják, hogy néz ki Conor... Conor herceg – aggodalmaskodott Kel. – Nem lehet a bolondját járattatni velük.

Bensimon elővett valamit a zsebéből. Megmunkált, hosszúkás ezüst-medált egy láncon, ami hasonlított ahhoz, amit a tanácsadó hordott a nyakában. A tűz fényénél látszottak a gondosan belevéselt betűk és számok. Ez ashkar mágia volt. Csak az ashkarok tudták úgy kombinálni egymással a betűket és a számokat, hogy mágikus hatásuk legyen. Sőt, csak az ashkarok voltak képesek bármiféle mágiára. Így volt ez az Elválás óta.

Bensimon egy kis szertartás kíséretében Kel nyakába akasztotta a láncot, így a medál a fiú viseltes tunikájának gallérja alá lógott.

– Ettől úgy fogok kinézni, mint a herceg? – próbált lefelé pillantani Kel a saját ruhájára.

– Nem egészen. Annyit tesz, hogy akik rád néznek, és látják, hogy magasságban és bőrtónusban is hasonlítasz a koronahercegünkre, azok nagyobb hajlandóságot mutatnak majd, hogy Conor herceggént *kezeljenek*. Az ő hangját hallják, amikor beszélsz. A szemed nem stimmel – tette hozzá félig csak úgy, magának. – De nem számít. Az emberek azt látják, amire számítanak, és a hercegre fognak számítani. Nem változtatja meg a testi adottságaidat, érted? Egyszerűen azoknak a látásán változtat, akik rád néznek. Senkit nem téveszt meg azok közül, akik tudják, ki vagy valójában, ám mindenki mást igen.

Kel bizonyos tekintetben megértette. Legendák keringtek arról, hogy milyen volt a mágia az Elválás előtt, amikor egy varázsige szét tudott robbantani egy hegyet, vagy sárkánnyá változtatni egy embert. A mai mágia – az ashkar mágia, a Húspiacnál árult talizmánok, bűbájok és pépes borogatások – csupán árnyéka volt a réginek. Képes volt hajlandóvá tenni, meggyőzni és irányítani, viszont nem tudta megváltoztatni a dolgok lényegét.

– Jelen helyzetben javasolnám, hogy mondj valamit! – kérte Bensimon.

– Nem akarom megtenni – piszkálta Kel esetlenül a nyakában lógó láncot. – De nincsen más választásom, igaz-e?

– Nincs – felelte Bensimon halovány mosollyal. – És ne mondd, hogy „igaz-e”. Úgy hangzik, mintha valami tapló lennél a Bérkaszárnya környékéről.

- Az is vagyok – állapította meg Kel.
- Ma este nem.

Kelt átvitték a fürdőházba. A hatalmas helyiségben két kőmedence volt a márványpadlóba süllyesztve. Rózsaablak nézett az éjszakai fényben fürdő Castellane-re. Kel igyekezett a horizonton tartani a szemét, miközben kíméletlen alaposággal bökdösték, piszkálták és suvickolták. A víz sötétbarnán folyt le róla.

Kel elgondolkodott rajta, hogy megbízzon-e ebben a Bensimonban, és arra jutott, hogy nem. Bensimon azt mondta, hogy a herceg beteg – gyengélkedik –, ám Jolivet mindössze egy hónapja jött el az Orfelinátusba. Akkor még nem tudhatta, hogy a koronaherceg beteget fog jelenteni ma este, így helyettesre lesz szüksége.

Azt sem értette, hogy talán egy zsák arannyal fogják hazaküldeni ma este. Keringett egy közismert történet az Útvesztőben a Guberáló Királyról, Castellane leghíresebb bűnözőjéről. Egyszer állítólag meghívott három rivális bűnözőt a villájába, ahol mesés vacsorával kínálta őket, és partnerséget ajánlott fel nekik a törvénytelen birodalmában. De senki nem tudott megegyezni senkivel semmiről, így az est végén a Guberáló Király sajnos megmérgezte a vendégeit azzal az indokkal, hogy így viszont már túl sokat tudtak a vállalkozásáról. (De fényűző temetést fizetett mindhármuknak.)

Kel úgy érezte, hogy máris rengeteg olyasmit mondtak neki, amiről nem kellene tudnia, viszont hamarosan még többet fog tudni. Próbált úgy tenni, mintha ez a Casszel közös játék része lenne, mégsem tudott jobb stratégiát elképzelni annál, hogy meghúzza magát.

A fürdő után behintőporozták, beparfümözték, cipőt adtak rá, s acélkék selyemfrakkba öltöztették ezüstláncsal a mandzsettáján és a gallérján. Olyan puha bársonynadrágot kapott, mint egy egér bundája. Levágták a haját, és begöndörítették a szempilláját.

Amikor végre odalépett az egész nyugati falat beborító tükörhöz, az a szívszorító érzése támadt, hogy ha valaha is így lépne ki az Útvesztő utcáira, péppé vernék a Kűszómászók, és feltűznék a Tully zászló-tartójára.

– Hagyj fel a csoszogással! – szólt rá Bensimon, aki az elmúlt egy órában a szomszéd szoba árnyas sarkából figyelte az eseményeket, akár egy nyúlcsaládra lecsapni készülő héja. – Gyere ide!

Kel odament a tanácsadóhoz, mire a palota többi szolgálója köddé vált.

Egy szempillantás múlva kettesben maradtak a szobában Bensimonnal, aki az álla alá nyúlva megemelte a fejét, és teketóriázás nélkül fürkészni kezdte.

– Mondd el újra, mit fogsz csinálni ma este!

– Én leszek Conor... herceg. A vacsoraasztalnál fogok ülni. Nem beszélek sokat.

Bensimon szemlátomást elégedetten engedte útjára Kelt.

– A király és a királyné természetesen tudja, ki vagy valójában, de ne aggódj miattuk. Igencsak hozzászoktak, hogy szerepet játsszanak.

Kel képzelete valamiért nem szárnyalt ilyen messzire.

– A király úgy fog tenni, mintha a fia lennék?

– Én nem lennék túl izgatott a helyedben – horkantott fel Bensimon. – Ez csak igen elenyésző részben szól rólad.

Ez megkönnyebbülést jelentett Kelnek. Ha mindenki levegőnek nézi, aki fontos, akkor talán túléli az estét.

Bensimon visszavezette Kelt a folyosók útvesztőjébe, amiből a palota belseje állt. Egy hátsó cselédlépcsőn mentek le egy kicsi, de elegáns, könyvekkel teli szobába; aranyszínű ajtó volt a túlso végében, amin át zene és kacaj hallatszott.

Kel szíve most dobbant meg először a vágyakozástól. *Könyvek*. Semmi más olvasnivalója nem volt soha, csak néhány elnyűtt regény, amit nagylelkű felajánlók adományoztak az Orfelinátusnak: jóleső történetek kalózokról és főnixekről, varázslókról és tengerészekről, de nyilván egyik sem volt a *sajátja*. A tankönyveket – összeomlott birodalmak történeteiről, az Aranyutak megépítéséről – elzárva tartották a Nővérek, és a tanórákra hozták ki olvasásra. Egyszer kapott egy régi kötetet egy vitorlamester meséiről egy üzenet kézbesítéséért cserébe, ám Jenova nővér elkobozta. Szerinte a tengerészek csak kétfélet szoktak olvasni: gyilkossági történeteket és pornográfiát.

Ezek a könyvek olyan gyönyörűek voltak, mint a Tyndaris mögé bukó nap. Kel érezte rajtuk a bőrkötésük illatát, a tintáét a lapjaikon, és a présüzem fanyarságát, ahol a papír készült.

Bensimon résnyre szűkült szemmel figyelte, akár egy profi játékos a céltáblát.

– Akkor hát tudsz olvasni. Szeretsz is?

Kelnek nem kellett válaszolnia. Két ember viharzott be a szobába, palotaőrök kíséretében, így elakadt a szava a meglepődéstől.

Kelnek az volt az első gondolata, hogy még soha nem látott ilyen gyönyörű embereket. Aztán eltűnődött, hogy vajon csak a kényes ápoltságuk meg az annyira szép ruhájuk miatt látja-e ilyennek őket. Még nem tudta, hogy ezeket az anyagokat selyemnek, szaténnak és aranykelmének hívják, ám felismerte, ha valami fényűző volt, puha, és csillogott a tűzfénynél.

A király ismerős volt, ami nem meglepő, hiszen ott volt az arca minden castellane-i pénzermén. Az érméken oldalról látszott az arca, ahogy jobbra néz – a szóbeszéd alapján a leigázatlan Sarthe felé. A pénzek viszont nem árulták el a nagy termetét, a hordószerű mellkasát és a birkózókarját. Már a puszta termetével és a jelenlétével meghunyászkodásra készítette Kelt. Csillogott a szeme a magasan ívelt járomcsontja fölött, világos szakállá és haja pedig hol szőkében, hol pedig korai őszben játszott.

A királynének sötét, leomló haja volt, mint amilyen a Félelem-folyó napszálltakor, bőre bársonyos, rozsdás tónusú barna. Magas volt, és karcsú, ujjain gyűrűk garmadája – mindegyikben másfajta ékkő fénylett. Aranysinórok vették körül a nyakát és a csuklóját, haját pedig aranyliliom formájú hajtűk díszítették. Marakandi hercegnő volt – jutott eszébe Kelnek –, az arany pedig szerencsét hoz abban az országban.

A királyné alaposan megnézte Kelt a sötét szemével, ami ezernyi verset és balladát ihletett. Castellane polgáraiban versenyszellemet ébresztett a királynéjuk szépsége, s tudatni akarták mindenkivel, hogy szebb, mint Sarthe vagy Hátvidék királynéja. Kelnek azt mondták, hogy Hanse királynéja szorulásban szenvedő vízimadárhoz hasonlított Castellane Lilibet királynéjához képest.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ez itt a fiú? – kérdezte. Olyan pompás és édes volt a hangja, akár a cukrozott rózsavíz.

– Éppenséggel – válaszolta Bensimon. Úgy tűnt, hogy meglehetősen kedveli ezt a szót. – Készen állnak, őfenségei?

A királyné bólintott. A király vállat vont. A palotaőrök pedig kitértek az aranyló ajtót, mire a Galériába hallatszó zene indulóba fordult. A király lassan besétált, nyomában a királynéval. Egyikük sem nézett hátra.

Kel habozott. Érezte, hogy valami hozzáér a hajához; Bensimon rátett valamit a fejére, egy aranyló diadémot. A tanácsadó keze elidőzött Kel feje fölött, szinte mintha megáldotta volna.

Bensimon felmordult, aztán meglökte Kelt.

– *Indulás* utánuk – parancsolta meg, mire Kel betántorgott az aranyló ajtón át a vakító fénybe.

Két dolgot vett észre egyszerre.

Először is azt, hogy Bensimonnak igaza volt: a Csarnok immáron megtelt nemesekkel. Kel még soha nem látott belőlük ilyen sokat egy helyen. Ahhoz szokott hozzá, hogy megpillanthatott egy-egy díszes hintót a macskaköves utcákon gurulni, aminek a nyitott ablakán talán sóvárogva kilógott egy kesztyűs kéz. Néha felbukkant egy-egy bársonyba és ékszerekbe öltözött nemes a vitorlásokon, aki vitatkozott a kapitánnyal, hogy adjon-e el valamennyit a következő rakományból. De ez ritka volt, akár egy szalamandra.

A második dolog maga a terem volt. Kel most már értette, miért látszott korábban annyira fehérnek. Szemlátomást üresen tartották, mint a festő ecsetjére váró érintetlen vásznat. A legutóbb kopár falakon most ékkövek árnyalataiban pompázó freskók sorakoztak, Castellane dicsőséges jeleneteit ábrázolva. Kel nem tudta, hogyan lehetséges ez. (Később rájött, hogy átlátszó vásznakat húztak a falak elé, tehát egyáltalán nem festék volt.) *Nézd – üzenték –, milyen nagyszerű hely a mi városunk, milyen remek!*

A padlót marakandi szőnyegek borították, a keleti fal felőli függönyök pedig oszlopos árkádra nyíltak. Az oszlopok között aranyszínűre festett cserepes fák voltak csillogó levelekkel, ágaikról pedig színezett